

บทที่ 8

ลักษณะนิยมอาหาร

ลักษณะนิยมอาหารและการฟื้นฟูอิสราอพ

ตัวอย่างที่สำคัญของลักษณะนิยมตะวันออกกลางซึ่งเจริญเติบโตขึ้นในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ได้แก่ ลักษณะนิยมของตุรกี อิสราออล อิหร่าน เคอร์ด และอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะนิยมอาหารได้แผ่ขยายไปอย่างกว้างขวางที่สุด เปลี่ยนแปลงและเคลื่อนไหวรอบคุณดิน แคนส่วนใหญ่มากกว่าลักษณะนิยมอื่น ๆ ทั้งนี้ เพราะวัฒนธรรมอาหารได้แพร่กระจายไป เกือบตลอดทั่วโลกในแต่วันօอกกลาง

ระหว่างเวลา 4 ศตวรรษที่อตโตมานปักครองตะวันออกกลางอยู่นั้นได้ทำให้อารยธรรมอาหารและตุรกีผสมผสานกันในหลาย ๆ สถาบัน อย่างไรก็ตาม ตะวันออกกลางแม้จะอยู่ภายใต้การปักครองของตุรกีแต่ความหลากหลายอาหารก็ยังคงอยู่ต่อไป ยิ่งกว่านั้นทั้งชาวอาหารและภาษาอาหารยังมีบทบาทสำคัญในระบบงานด้านการปักครองของอตโตมาน ภาษาอาหรับเป็นภาษาของคัมภีร์กรุย่าและภาษาในสุหร่า ส่วนสำคัญของรัฐบาลอตโตมานก็คือกฎหมายชาเรียอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งจะไม่สามารถเรียนรู้ได้โดยปราศจากความรู้ในภาษาอาหรับ มหा�วิทยาลัย อัล อัช哈ร (Al-Azhar) ซึ่งตั้งขึ้นที่ไครโนคริสต์ศตวรรษที่ 10 และโรงเรียนที่เป็นสุนนีในدامัสกัส ตริโปลีและอเลปโป ที่ยังเป็นอาหารและที่อยู่ระหว่างการปักครองของอตโตมาน ข้าราชการทางกฎหมายและทางศาสนาซึ่งรัฐบาลอตโตมานเป็นผู้แต่งตั้งตลอดทั่วจักรวรดิส่วนใหญ่เป็นอาหาร ในเมืองหลวงผู้นำทางศาสนาที่สูงที่สุดคือ Sheikh ul Islam ตามปกติมักเป็นชาวอาหารซึ่งตำแหน่งดังกล่าว นี้มีความสำคัญมากจนกระทั่งมีสิทธิอนุญาตให้กำจัดสุลต่านได้ กองทหารอาหารและข้าราชการในระดับสูงที่เป็นอาหารก็มีความสำคัญอย่างมากในกองทัพของอตโตมาน ชาวอาหารจะอยู่ในทุกตำแหน่งหน้าที่ของรัฐบาล เช่น นายกรัฐมนตรี นายพล และข้าหลวง เป็นต้น บุคคลเหล่านี้มีส่วนรับผิดชอบในรัฐบาลร่วมกับชาวเตอร์กโดยปราศจากการแบ่งแยกทางเชื้อชาติ¹

ตลอดเวลา 4 ศตวรรษ การควบคุมของอตโตมานเห็นอังหวัดต่าง ๆ ของอาหรับจะแตกต่างกันในรูปแบบและความรุนแรง ก้าวคือเมื่อหัวหน้าผ่านตามท้องถิ่นและเจ้าแรกมีอำนาจมากขึ้นก็จะให้ความเคารพนับถือเฉพาะเจ้าเมืองซึ่งถูกส่งไปปกครองพากตนเท่านั้น โดยมิได้ให้ความสำคัญของสุลต่านซึ่งเป็นเจ้าแผ่นดิน ในลพบุณ ปานาลสไตน์ และอิรัก เจ้าผู้ปกครองท้องถิ่นซึ่งเป็นอาหรับเกือบจะเป็นอิสระ ในอียิปต์เจ้าผู้ครองคืออิบราริม ซึ่งเป็นโกรสของญี่ปุ่นมัดอาลี ได้นำมาให้มีการปฏิรูปการปกครองประเทศซึ่งเท่ากับเป็นการเริ่มนับสมัยใหม่ของประเทศ บรรดาผู้ที่นิยมชุมชนอิบราริมต่างเรียกเขาว่าผู้ก่อตั้งลัทธิอาหรับสมัยใหม่ เข้าเน้นในด้านการศึกษา สนับสนุนการพัฒนาความเป็นอาหรับ ในปี ค.ศ.1831 อิบราริมอนุญาตให้บทหลวงเจลู อิตชาวฝรั่งเศสเปิดโรงเรียนในอียิปต์ ซึ่งต่อมาในปี ค.ศ.1975 มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเชนต์โจเซฟ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงรองจากมหาวิทยาลัยเอมิเรตส์แห่งเบรุต ในปี ค.ศ.1820 คณะสอนศาสนาอิสลามเพรสไปที่เรียน ได้นำแท่นพิมพ์ภาษาอารบิกมาเพื่อช่วยในด้านการศึกษา ในปี ค.ศ.1860 คณะสอนศาสนาได้ควบคุมโรงเรียนทั้งหมด 33 แห่ง โดยมีนักเรียนทั้งหมดพันคน และต่อมาในปี ค.ศ.1866 พากเข้าจัดตั้งวิทยาลัยซึ่งเรียนโปรเตสแตนท์ ซึ่งต่อมาภายใต้กล้ายเป็นมหาวิทยาลัยเอมิเรตส์แห่งเบรุตซึ่งมีชื่อเสียงนั้นเอง

การแนะนำเครื่องพิมพ์ดีดภาษาอารบิกมีความสำคัญต่อขบวนการชาตินิยมในการกระตุ้นให้มีกิจกรรมทางปัญญา ทำให้เกิดความสนใจในความสำเร็จทางปัญญาของอาหรับยุคกลาง เมื่อเท่านั้นพิมพ์อาหรับผลิตงานทางวิทยาศาสตร์และความรู้สมัยใหม่ในอิตตันบูลในปี ค.ศ.1916 และในไครโตรในปี ค.ศ.1822 ก็เท่ากับเป็นการพัฒนาความรู้ทางภาษาอารบิกอย่างแท้จริง

ลักษณะนิยมจากการเมือง

ก่อนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 ไม่มีผู้นำมุสลิมคนใดสนับสนุนการแยกตัวของอาหรับออกจากจักรวรรดิอตโตมาน สิ่งที่เข้าต้องการมีเพียงการกระจายอำนาจในการปกครองเท่านั้น พากที่ต้องการแบ่งแยกส่วนใหญ่มักเป็นพวกมารโโนท์ กรีกอรอโรดอฟซ์ อาหรับโปรเตสแตนท์ ซึ่งส่วนใหญ่ศึกษาที่มหาวิทยาลัยเอมิเรตส์แห่งเบรุต บุคคลเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยกับการพัฒนาอิสลาม พากเข้าหานอกลับไปสู่รูปแบบของภาษาและวัฒนธรรมของอาหรับก่อนสมัยอิสลาม และรับความช่วยเหลือจากยุโรปเงินทำให้พวกมุสลิมไม่ไว้ใจ นักชาตินิยมชาวอาหรับคริสต์ยังคงจำนวนมากในเบรุตได้ก่อตั้งสมาคมลับเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1875 ทำการแยกจ่ายจุลสารที่เกี่ยวกับการปฏิรูปและติดโป๊สเตอร์ในสถานที่สำคัญ ๆ หลายแห่ง และเมื่อพากเข้าตระหนักรู้ว่าความสนับสนุนของมุสลิมเป็นสิ่งสำคัญจึงพยายามหาทางติดต่อกับชาวมุสลิมที่มีอิทธิพล แต่ชาวมุสลิมมิได้มีความคิด

เห็นเหมือนชาวคริสเตียนอาหรับเหล่านั้นเลย สมาคมลับดังกล่าวมีอายุประมาณ 2-3 ปีภายหลังจากนั้นก็มิได้มีบทบาทอีกเลย

จอร์จ แอนโธนิอุส (Goorge Antonius) นักประวัติศาสตร์ของขบวนการนักชาตินิยมอาหรับ ได้เขียนไว้ว่า

“ในส่วนสำคัญ ยุคของการปกครองของอับดุล ชาเมิด การเจริญเติบโตของความเป็นชาติอาหรับมีเพียงเล็กน้อยและเป็นไปอย่างช้า มีโอกาสเพียง 2 ครั้งซึ่งขบวนการที่เพิ่งเกิดใหม่ได้แสดงตน กล่าวคือครั้งแรกตอนต้นราชสมัย มีการโฆษณาเผยแพร่สมาคมลับแห่งเบรูต และอีกครั้งหนึ่งในตอนปลายราชสมัย เมื่อ อัล คาเวเคบี ได้ปลุกระดมความรู้สึกชาตินิยม แต่ภายหลังจากนั้นขบวนการดังกล่าวก็อยู่เฉย”²

ในปี ค.ศ.1908 เมื่อ The Committee of Union and Progress (CUP) ดำเนินงานของรัฐบาลอตโตมานต่อไป พวกราษฎรและนักชาตินิยมอื่น ๆ เชื่อว่าเป็นสมัยของความก้าวหน้าและความเท่าเทียมกัน แต่ในสังคมใจกลางกรุงรัตนโกสินทร์ที่ 1 พวกราษฎร์ได้ทำให้ประชาชนที่มิใช่เตอร์กมีความภาคภูมิใจมากจนกระทั่งพวกราษฎร์ได้รับการสร้างขบวนการชาตินิยมที่รุนแรงระหว่างที่เตอร์กหนุ่มมีชัยชนะเหนือ อับดุล ชาเมิดที่ 2 และมีอำนาจในการปกครอง ได้ฟื้นฟูความรักกันชนที่พื้นเมืองของอาหรับอตโตมานโดยเฉพาะในอิสตันบูล ชนทุกชาติมีความสามัคคีกันภายใต้ความจริงใจกับเด็ตอสุลต่าน จุดประสงค์ที่สำคัญก็คือการเสริมสร้างการกินดีอยู่ดีของประชาชนในจังหวัดอาหรับ อุปถัมภ์การศึกษาภาษาอารบิกและสนับสนุนวัฒนธรรมอาหรับ และเนื่องจากพวกราษฎร์มีความเชื่อสัตย์ พวกราษฎร์หนุ่มจึงยืนยันว่าสุลต่านจะเป็นผู้เดียวตั้งขึ้นหลังประจำยึดราช位ในการเบียด ชื่อ เชรีฟ อุสเซน ซึ่งเป็นชนชั้นผู้ดีอาหรับ เป็นผู้ดูแลรักษาสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นเจ้าชายแห่งเมกกะ

อย่างไรก็ตาม ภายในเวลาเพียง 2-3 สัปดาห์ สมัยของความสามัคคีกันชนที่พื้นเมืองก็ถูกกระบวนการทางการเมือง ทั้งนี้ เพราะมีการใช้เลือกตั้งเพื่อมีชัยชนะในการเลือกตั้งท้องถิ่นต่าง ๆ พวกราษฎร์ก็ยืนยันว่าพวกราษฎร์ต้องได้ควบคุมรัฐสภาใหม่แม้ว่าพวกราษฎร์จะมีจำนวนน้อยกว่าอาหรับในอัตรา 3 ต่อ 2 ก็ตาม ดังนั้นมีอสุลต่านใหม่ถูกตั้งขึ้นสมาชิกอาหรับจำนวน 60 คน จึงต้องเพิ่มหน้ากับเตอร์กจำนวน 150 คน และในสภานิติบัญญัติเป็นเตอร์ก 40 คน และมีอาหรับเพียง 3 คนเท่านั้น

CUP ได้ลั่นทึงความคิดทุกอย่างเกี่ยวกับความอดทนและความร่วมมือกันภายหลังปราบการปฏิวัติซ้อนในปี ค.ศ.1909 ได้สำเร็จ และจากนั้น CUP ก็คาดหวังว่าทุกกลุ่มจะต้องกล้าย

เป็นเตอร์กหมดภายใต้รัฐบาลอตโตมานที่มีความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันงานอันดับแรก ก็คือการกำจัดสังคมบางแห่งที่ไม่ได้เป็นตุรกีซึ่งรวมถึงความเป็นพื้นของกันของอาหรับอตโตมานด้วย

รัฐบาลเตอร์กหนุ่มซึ่งตั้งโดยตรงโดย CUP ได้อำนาจเหนืออกลุ่มเชื้อชาติอื่นในจักรวรรดิ โดยการปลดข้าราชการส่วนท้องถิ่นออก อย่างไรก็ตาม พากหัวรุนแรงใน CUP บางคนยังต้องการแม้แต่การกำจัดภาษาอารบิกและเปลี่ยนภาษาตุรกี พากหัวรุนแรงใน CUP บางคนยังที่สุดได้เริ่มขบวนการฟื้นฟูอารยธรรมสมัยก่อนอิสลาม ด้วยการสร้างเสริมวีรบุรุษตาตาร์และมองโกลโบราณเหมือนเป็นดาวที่ต่อต้าน “การทำให้ลัทธิอาหรับเสื่อมลง”

อย่างไรก็ตาม มีประมาณ 10 กลุ่มที่ขัดขวางแผนการณ์ “การทำให้เป็นตุรกี” ของ CUP มีการจลาจลเกิดขึ้นในหมู่ชาวอาหรับในเมืองอิสตันบูล دامัสกัส เบรุต อเลปโป แบกแดด และเมืองอาหรับอื่น ๆ บางกลุ่มก็ทำอย่างลับ ๆ บางกลุ่มก็แสดงออกอย่างเปิดเผย แต่ทั้งหมดก็ทำงานโดยมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

กลุ่มที่ทำงานอย่างเปิดเผยอันแรกสุดคือ Literary Club ซึ่งตั้งขึ้นในอิสตันบูล เมื่อปี ค.ศ. 1909 โดยมีจุดประสงค์ให้เป็นสถานที่พบปะกันของข้าราชการอาหรับ สมาชิกสมาคมัญ นักเขียน นักศึกษา และผู้มาเยี่ยมเยียน สมอสรมีความคิดใหม่นอกจากการทำให้สมอสรมีความสะอาดเพื่อว่าจะได้เป็นสถานที่ที่ชาวอาหรับจากทั่วจักรวรรดิมาพบปะกันในบรรยากาศที่อิสระเพื่อปรึกษาหารือปัญหาของพากชน อย่างไรก็ตามสมอสรมีได้รับการยอมรับจากพากเตอร์กหนุ่ม ทั้งนี้เพราะพากเตอร์กหนุ่มต้องการให้ผู้นำของสมอสรมอยู่ในฐานะเป็นกลางในการปรึกษากับอาหรับอื่น ๆ

พรรครุของชาวอาหรับที่มีการจัดตั้งอย่างเป็นระเบียบตีที่สุดและเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางก็คือ Ottoman Deconralization party ซึ่งตั้งขึ้นในไครโรห่วงปี ค.ศ. 1912 จุดประสงค์ของพรรคนี้ก็คือต้องการให้จักรวรรดิปกครองไปด้วยชนเหล่ายเชื้อชาติรวมกันภายใต้บัลลังก์อตโตมาน จังหวัดอตโตมานแต่ละแห่งสามารถควบคุมกิจกรรมภายในของตนเองได้โดยผ่านตัวแทนที่เลือกตั้งขึ้นตามท้องถิ่น ภาษาตุรกีและภาษาของประชาชนในท้องถิ่นแต่ละแห่งจะเป็นภาษาราชการ และจะมีการศึกษาภาษาท้องถิ่นอีกด้วย พรรคนี้มีสาขาระบุ้นทั่วในอิรักและซีเรียและมีความเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับกลุ่มอื่น ๆ ทั้งกลุ่มลับและที่เปิดเผย

สมาคมลับที่สำคัญก็คือ Young Arab Society, al Fatat ซึ่งตั้งโดยนักศึกษามุสลิม 7 คน ในปารีส ก่อนสังเวยมโลกครั้งที่ 1 สมาคมนี้ได้ต่อสู้เพื่ออิสรภาพของชาวอาหรับ

ภายในจักรวรรดิอตโตมานซึ่งเป็นอาหรับ-ตุรกี พยายามยกฐานะทางสังคมของอาหรับและระดับทางด้านเทคนิคให้เท่าเทียมตะวันตก เมื่อเริ่มสมครามโอลิมปิกครั้งที่ 1 สมาคมได้ย้ายไปสู่เบรูตุก่อนแล้วจึงไปสู่คามัสกัส

ในเบรูตุนี้ปี ค.ศ.1913 คณะกรรมการปฏิรูปได้กระตุ้นความรู้สึกที่ว่าอาหรับต้องมีอำนาจสูงสุด มีการประชุมอย่างเปิดเผยซึ่งทำให้คณะกรรมการตั้งกล่าวเป็นที่รู้จักดีในเมืองต่าง ๆ เช่น คามัสกัส อเลปโป อัคร เนบลัส แบกแดด และบัชรา ปีต่อมาเมื่อพากเดอร์กหนุ่มเริ่มบีบบังคับและกดดันคณะกรรมการและจับกุมผู้นำหลายคนในรูานที่ไม่จริงรักภักดี ปรากฏว่าในเบรูตุร้านค้าและสำนักงานหลายแห่งปิดตันเอง หนังสือพิมพ์ก็หยุดทำงาน เกิดความบันป่วนอย่างมากจนกระทั่งรัฐบาลต้องยอมปล่อยผู้นำและประกาศยอมรับการโฆษณาของคณะกรรมการรวมทั้งการเพิ่มอำนาจให้แก่สภาส่วนจังหวัดตัวย อย่างไรก็ตาม นักชาตินิยมอาหรับก็มิได้ไว้วางใจแต่อย่างสักว่าการยอมรับตั้งกล่าวเป็นการช่วยให้การควบคุมของตุรกีเข้มแข็งขึ้นเท่านั้น

สภาพอาหรับสภาร่างของกลุ่มนักชาตินิยมได้มีการเปิดประชุมขึ้นในปารีสระหว่างเดือนมิถุนายน ค.ศ.1919 โดย อัล ฟาร์ตัห บรรดาผู้แทน 24 คน ได้ร้องทุกข์ในการที่สิทธิของอาหรับถูกปฏิเสธซึ่งได้ทำให้จังหวัดต่าง ๆ ที่มิได้เป็นตุรกีเกิดการจลาจลและเกิดอันตรายจากการแทรกแซงของต่างประเทศ จำนวนผู้แทนที่เข้าร่วมประชุมครั้งหนึ่งเป็นมุสลิมอาหรับ อีกครึ่งหนึ่งเป็นคริสเตียนอาหรับส่วนใหญ่มาจากซีเรีย มีเพียง 2 คนที่มาจากอิรัก และอีก 3 คนเป็นผู้แทนชุมชนอาหรับในอเมริกา นอกจากนั้นคณะกรรมการปฏิรูปแห่งเบรูตุกได้ส่งผู้แทนมาด้วยการประชุมครั้งนี้ไม่มีการพูดถึงการสืบสันติวงศ์เพียงแต่พูดถึงการสนับสนุนการปฏิรูปซึ่งเรียกร้องโดยองค์การต่าง ๆ ในไครโและเบรูต วัดถูประสงค์ของการประชุมครั้งนี้คือรัฐบาลอตโตมานต้องไม่เป็นตุรกีหรืออาหรับเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ประชาชนทุกคนต้องมีสิทธิหน้าที่เท่าเทียมกันไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นอาหรับ เทอร์ก อาร์มีเนียน เคอร์ด มุสลิม คริสเตียน ยิว หรือครุฑ์ตาม

เมื่อผู้มีอำนาจในรัฐบาลอตโตมานไม่สามารถซักว่ารัฐบาลฝรั่งเศสให้กำจัดสภាតั้งกล่าว จึงตัดสินใจเจรจา กับสภารอง แล้วเมื่อทั้งสองฝ่ายเห็นพ้องต้องกันจึงได้กำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับการปฏิรูปอย่างกว้างขวาง แต่พระราชบัญญัติของจักรวรรดิซึ่งพิมพ์ในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1913 ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสัญญาและได้กำหนดว่า ให้ใช้ภาษาอาหรับก็ตั้งในโรงเรียน ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา แต่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาต้องสอนภาษาตุรกีด้วย ไม่มีการกล่าวถึงการใช้ภาษาอาหรับเป็นภาษาทางราชการหรือการกล่าวถึงการให้คำแนะนำที่มีอิทธิพล

ในรัฐบาลกลางแก่ชาวอาหรับเลย

นักชาตินิยมส่วนใหญ่มีความเห็นว่าพระราชนูญภัยก้าดังกล่าวเป็นการทรยศต่อชาวอาหรับ อย่างไรก็ตาม ฮาmid อัล ชาห์ราวี (Hamid al Zahrawi) ซึ่งเคยเป็นประธานปารีสของเกรสกียังคงเต็มใจที่จะประนีประนอม อัล ชาห์ราวี ได้รับรางวัลจากรัฐบาลอตโตมาณโดยได้ที่นั่งในสภากองอตโตมาณ ทั้งนี้เพราะเขามีผู้มีหัวปานกลาง เขารับนิယายถึงในนโยบายประนีประนอมของเขาว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่มีกลไก ซึ่งจะช่วยให้เขามีตำแหน่งและอาจชักชวน CUP ให้เสรีภาพแก่สภากองอาหรับ

ในบรรดาคนชาตินิยมอาหรับมีบุคคลที่สำคัญที่สุดคนหนึ่งชื่อ อัซซิซ อัล มาส里 (Aziz al Masri) ซึ่งเป็นข้าราชการชาวอียิปต์ แรกที่เดียว อัล มาส里 เห็นใจฝ่ายเตอร์กหนุ่ม แต่เมื่อเขารู้ว่าเตอร์กหนุ่มนั้นในเรื่องลักษณะนิยมตุรกามากเกินไปเขาก็จึงเข้าร่วมกับขบวนการอาหรับ เขายังเป็นผู้นำบัญชาการกองทัพอตโตมาณซึ่งได้ต่อสู้กับกองทัพอิตาลีในลิเบียเมื่อปี ค.ศ. 1912 เมื่อเข้าเข้าร่วมกับสมาคมได้ดินอาหรับและการกระทำของเขาร้ายนี้ถูกปฏิเสธโดย ผู้มีอำนาจอตโตมาณจึงลงโทษเขา แต่เนื่องจาก อัล มาส里 เป็นวีรบุรุษที่มีชื่อเสียง เมื่อเขากลับมาจึงมีการเดินขบวนใหญ่และการแหกแวงในรูปต่าง ๆ บังคับให้รัฐบาลลดโทษให้แก่เขาระหว่างทางด้วย มีการยุบยังสิ่งเสริมจากหนังสือใหม่แห่งลอนดอน และแม้แต่กระทรวงการต่างประเทศของอังกฤษก็แหกแวง ในบทบรรณาธิการตอนหนึ่งในหนังสือใหม่เดือนว่า "...ความไม่สุទิธรรมที่ข้าราชการอาหรับผู้กล้าหาญได้รับนั้นจะติดตามมาด้วยการมาตรการ ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลอตโตมาณและอียิปต์จะได้รับความกระเทบกระเทือนอย่างหนัก และบางทีอาจไม่ใช่เพียงแต่ความสัมพันธ์ระหว่างตุรกีและอียิปต์เท่านั้นที่ถูกกระเทบกระเทือน"³

อัล มาสรี ประณณจะพื้นผู้ความยิ่งใหญ่ของอาหรับโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้อิทธิพลของตะวันตก สมาคมลับที่เขามาเป็นสมาชิกคือ อัล คาห์ตานiya (al-Kahtaniya) ซึ่งสนับสนุนจักรวรรดิอตโตมาณที่มีการปักธงอยู่ที่รัฐบาลของตนเองและสถาบันต่าง ๆ ที่เป็นของอาหรับเอง แต่ความหวังดังกล่าวต้องสิ้นสุดลง เพราะ CUP พยายามทำให้จักรวรรดิเป็นตุรกีทั้งหมด อัล มาสรี ได้จัดตั้งสมาคมลับขึ้นใหม่ชื่อ อัล อัชด (al-Ahd) โดยมีวัตถุประสงค์แบบเดียวกัน สมาชิกส่วนใหญ่เป็นข้าราชการอาหรับซึ่งอยู่ในกองทัพอตโตมาณ และมีจำนวนมากที่เป็นชาวอิรัก

ภายหลังจากที่อัล มาสรี พ้นโภษแล้ว เขายังไปตั้งหลักแหล่งในอียิปต์ ต่อมาก็ได้เป็นหัวหน้ากสุ่มในกองทัพของพระเจ้าฟารุค (ระหว่างสมครามโลกครั้งที่ 2 เขาร่วมกับกสุ่ม

ข้าราชการอียิปต์หนุ่มซึ่งต่อมาได้กำจัดราชบัลลังก์ลง)⁴

ลักษณะนิยมอาหารระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 1

นับจากกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 จนกระทั่งถึงการปฏิวัติของพวกรัฐอรุณมีเพียงชาวอาหรับที่นับถือคริสตศาสนาเท่านั้นที่ต้องการอิสรภาพ สำหรับชาวมุสลิมปราบนาเพียงการปฏิรูปและการให้อำนาจแก่ชาวอาหรับมากขึ้นเท่านั้น อย่างไรก็ตามแผนการณ์ทำให้จักรวรดิเป็นศูนย์กลางของ CUP ภายหลังปี ค.ศ.1909 ได้ทำให้ชาวมุสลิมอาหรับทราบถึงลักษณะที่แตกต่างกันของพวกราชอาณาจักรอยุภายได้จักรวรดิอตโตมาน

อย่างไรก็ตาม นักชาตินิยมอาหรับส่วนใหญ่ใน ฯ เป็นศัตรูกับรัฐบาลอตโตมานใน การเบีย เซอร์ฟ อุสเซน และโอลิอุกหลายองค์ได้เป็นผู้นำของขบวนการชาตินิยมภายใต้เวลา 2-3 เดือนก่อนเกิดสังคมรัฐส滂ค์หนึ่งของอุสเซนซึ่ง อับดุลลาห์ ได้ตั้งกองคุลทั่วไปชาวอังกฤษประจำใจโรเชอร์ ลอร์ด คิกเซนเนอร์ การกระทำการครั้งนี้ได้ทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีในครีด ระหว่างเซอร์ฟและสุลต่านและนำไปสู่วิกฤตการ อย่างไรก็ตาม ถ้าสุลต่านบังคับข้าไล่อุสเซน เพราการที่โอลิอุกของอุสเซนแต่งตั้งลอร์ด คิกเซนเนอร์เป็นกองคุลทั่วไปแล้วจะก็จะต้องมีการปฏิวัติอย่างแน่นอนในการเบียเพื่อต่อต้านอตโตมาน ทั้งนี้ เพราะอุสเซนเป็นกษัตริย์ที่มีชื่อเสียง เมื่อคิกเซนเนอร์ได้รับแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีของรัฐในด้านสังคมภายหลังเกิดสังคมไม่นาน คิกเซนเนอร์ก็พยายามพื้นฟูความสัมพันธ์ โรแணด์ สตอร์ร (Ronald Storrs) รัฐมนตรีอังกฤษประจำอียิปต์ได้รับคำสั่งให้เปิดความสัมพันธ์กับชัชไมร์

การเจรจาตกลงระหว่างนักชาตินิยมอาหรับและฝ่ายสัมพันธมิตรมีการปฏิบัติโดยผ่านการแลกเปลี่ยนทางจดหมายฉบับระหว่าง ค.ศ.1915 และ 1916 เป็นจดหมายแลกเปลี่ยนระหว่างเซอร์ฟ และ เชอร์ เฮนรี แมคماหอน (Sir Henry McMahon) ซึ่งเป็นข้าหลวงใหญ่ประจำอียิปต์ ตามข้อตกลงที่เรียกว่า Husein – McMahon Agreement ได้จัดให้มีความผูกพันทางทหารแต่ตั้งอยู่บนฐานของความเข้าใจทางการเมืองที่คลุมเครือ นอกจากนั้นอังกฤษคงจะสนับสนุนอกราชของอาหรับในทุกเดินทางที่อุสเซนเรียกร้อง ซึ่งรวมถึงจังหวัดอาหรับอตโตมานทางใต้ของอนาคตเลี่ยร์รวมถึงคาบสมุทรอาเบียและดินแดนจากเมดิเตอร์เรเนียนและฝั่งตะวันออกของทะเลแดงไปถึงอิหร่านและอ่าวเบอร์เซีย อุสเซนยอมรับรู้ความมีอำนาจจากสูงสุดของอังกฤษในเอเดน แต่อุสเซนยังข้องใจในเดินทางแห่งที่แมคماหอนไม่นับรวมเข้าในสัญญา นั่นคือ เมอร์ซีนา และอเลกซานเดรตตา ตลอดจนส่วนต่าง ๆ ของซีเรียทางตะวันตกรวมถึงดามัสกัส ไฮมส์ อามา และอเลปโป ดินแดนทั้งหมดดังกล่าวแมกมาหอนกล่าวว่ามิได้เป็นอาหรับอย่างแท้จริงแต่เซอร์ฟ

ยืนยันว่าดินแดนที่ถูกคัดออกเหล่านั้นเป็นอาหารรับอย่างแท้จริง เชอร์ฟให้เหตุผลว่าไม่ว่าอาหารรับมุสลิมหรืออาหารรับคริสเตียนเป็น “ผู้สืบทេสัยมาจากการบิดาคนเดียวกัน” การขัดแย้งในเรื่องดินแดนดังกล่าวเน้นทำให้เกิดความขึ้นอย่างมากระหว่างนักชาตินิยมอาหารรับและอังกฤษซึ่งจะเห็นได้ชัดในการขัดแย้งกันในปัญหาพาเลสไตน์

ก่อนที่อุสเซนจะเจรจา กับ อังกฤษนั้น เขายังได้ติดต่อกับสมาคมลับ อัล อัคช์ และ อัล ฟ่าตัห แล้ว สมาคมลับห้อง 2 ในตอนแรกให้ความสนใจสนับสนุนเตอร์กแต่มาเรียะหลังเลิกให้ความสนใจสนับสนุน แต่ยังปฏิบัติการทางทหารต่อต้านอตโตมานซึ่งมีสาเหตุจากข้อตกลงกับแม่มาชอนนั่นเอง

แรงผลักดันอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้อาหารรับสนับสนุนฝ่ายสัมพันธมิตรก็คือ ความประศจาก เมตตาของ เจมาล ปاشา (Jemal Pasha) ซึ่งเป็นข้าหลวงอตโตมานดูร์กและผู้บังคับบัญชาแห่ง ศรีเรย์ แรกที่เดียวป้าพยาภัยมาอาชนาจอาหารรับโดยให้คำมั่นสัญญาว่าจะให้ชาวอาหารรับมีการ กินดีอยู่ดีทั้งชาวเตอร์กและอาหารจะรวมกันภายใต้กาลิบ เขายังประกาศว่าอุดมการณ์ของ อาหารรับและดูร์กมิได้ขัดแย้งกัน พากเขาเป็นเพื่อนกัน นอกจากนั้นป้ายังเรียกร้องให้ชาว อาหารรับร่วมกันทำสังคมร่มศักดิ์สิทธิ์เพื่อป้องกันศาสนาอิสลาม

อย่างไรก็ตาม คำสัญญาและคำประกาศดังกล่าวของป้าสายเกินไป ทั้งนี้เพราความ มีสติทางชาติของชาวอาหารทำให้เกิดลักษณะความรักชาติในหมู่ชาวมุสลิมและไม่เชื่อในคำประกาศ ของป้าฯ ดังนั้นป้าจึงตัดสินใจที่จะใช้ธีรุณแรงจัดการกับผู้นำอาหาร ความบ้าคลั่งของป้าฯ เพิ่มมากขึ้นเมื่อกองทหารที่เข้าส่งไปต่อต้านอังกฤษในบริเวณคลองสุเอซระหว่างปี ค.ศ.1915 ต้องพ่ายแพ้ มีการพิจารณาคดีนักชาตินิยมจำนวน 34 คน (27 คนเป็นมุสลิม) ถูกตัดสินประหาร ชีวิตโดยถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้กระช化ประเทศให้แก่ชาวต่างชาติ นอกจากนั้นชาวอาหาร นับร้อยถูกขับไล่ไปสู่ดินแดนที่อยู่ห่างไกลในอนาคตเลียและแล้วระบบตำรวจที่เข้มงวดก็ถูกจัด ตั้งขึ้น

กลุ่มอาหารรับผู้ถูกกล่าวหาว่าทรยศกลุ่มสุดท้ายถูกลงโทษในวันที่ 6 พฤษภาคม ค.ศ. 1916 ในย่านสาสาระในเมืองدامสกัสและเบรุต ในความคิดเห็นของข้าราชการอังกฤษเห็นว่า ผลของรัฐสมัยแห่งความน่ากลัวดังกล่าวอาจกำจัดการปฏิวัติของนักชาตินิยมในศรีเรย์เท่านั้น แต่ยังเพิ่มวิญญาณของการปฏิบัติให้แก่ประชาชนอีกด้วย

ขณะที่ป้ากำลังทำการประทัตประหารนักชาตินิยมในศรีเรย์ ชาวอตโตมานก็ตัดสินใจ เสริมกำลังฐานะของตนในการเปลี่ยนให้เข้มแข็งมากขึ้น การที่คณะผู้นำอตโตมานภายใต้ข้าราชการ เยอรมันเดินทางมาถึงเยเมนได้ทำให้เชอร์ฟ อุสเซน ตกใจมาก อุสเซนกล่าวว่าพวกเขายังถูกใช้

เพื่อต่อต้านประชาชนตามท้องถิ่น การถูกข่มขู่จากความกดดันทางทหารในการเบี้ยและการประหัตประหารในซีเรียได้ทำให้อาหรับเริ่มเสริมสร้างกองทหารให้เข้มแข็งมากขึ้น สิ่งนี้เป็นการโต้แย้งที่น่าพิจารณาเกี่ยวกับผลของการปฏิวัติครั้งนี้และเกี่ยวกับบทบาทในการปฏิบัติโดยพันเอก ที อี ลอร์นซ์ ภายหลังส่งคราม ลอร์ด เวเวลล์ เสนอการตีค่าของ การปฏิบัติดังนี้

“คุณค่าของการปฏิวัติที่มีผู้บังคับบัญชาชาวอังกฤษนั้นยิ่งใหญ่ เมื่อจากการปฏิวัติได้หันเหความพยายามของกองทัพตุรกีในการจัดการในอิดยาซในการเบี้ยและป้องกันปีกด้านขวาของกองทัพอังกฤษในการเคลื่อนไปสู่ปาเลสไตน์ ยิ่งกว่านั้นยังทำให้การโฆษณาชวนเชื่อของเยอรมนีในการเบี้ยภาคตะวันตกเนี่ยงได้ยุติลงและกำจัดอันตรายของการก่อตั้งฐานทัพเรือของเยอรมนีในทะเลแดง สิ่งเหล่านี้นับว่ามีความสำคัญมากและทำให้ความสนใจสนับสนุนทางด้านกองทหารและอาชญากรรมแพร่ขยายไปในกองทัพของอาหรับ”⁵

การปฏิวัติของอาหรับมิได้หมายถึงขบวนการของกลุ่มน้อยยิ่งใหญ่ มิได้มีการจลาจลแฝ่ขยายอย่างกว้างขวางเพื่อต่อต้านอำนาจของอตโตมาน ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะความกดดันของอตโตมานและอีกส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะการขาดความสนใจจากรัฐบาลบริติชอินเดีย ข้าราชการในกองทัพของบริติชอินเดียผู้ได้ครอบครองอิรักก็มีความสงสัยในความสามารถของอาหรับในการเอาชนะเพื่ออิสรภาพ ข้าหลวงประจำอินเดียมองถูกว่าการปฏิวัติอาหรับเหมือนเป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจที่ไม่น่าพอใจนัก เนกส์ลั่ว่าความเป็นเอกชนของอาหรับอาจมีผลกระทบกระเทือนต่อแผนการณ์ของรัฐบาลบริติชอินเดียในการผนวกอิรักภาคใต้และจะก่อให้เกิดการจลาจลในหมู่ชาวมุสลิม 90 ล้านคนในอินเดีย ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีการติดต่อกันทางอารมณ์

ลักษณะนิยมอาหรับภายนหลังส่งครามโลกรังที่ 1

เมื่อส่งครามโลกรังที่ 1 สิ้นสุดลง ขบวนการชาตินิยมอาหรับก็แบ่งออกเป็นหลายพวกที่แตกต่างกัน ชาวอียิปต์ซึ่งมีความเกี่ยวข้องอย่างมากในการต่อสู้กับอังกฤษยังมิได้ชี้ตนเองกับขบวนการของเพื่อนบ้าน ควบสมุทรอาเบียก็ถูกแบ่งออกในบรรดาหัวหน้าผ่านจำนวนมากเจ้าแรก และผู้นำผ่านอื่น ๆ มิได้มีผู้ใดมีอำนาจเด่นที่สุด อย่างไรก็ตามภายในเวลา 10 ปีต่อมา อิบัน ชาอุด (Ibn Saud) ก็ได้ปราบขึ้นในฐานะเป็นบุคคลสำคัญของการเบี้ยและอาณาจักรชาอุดของเขาก็กลายเป็นอาณาจักรที่ใหญ่ที่สุดและมีอำนาจมากที่สุดในควบสมุทรอาเบีย อิบัน ชาอุด สามารถเอาชนะเปลี่ยนแปลงในปี ค.ศ. 1934 แต่ยังอนุญาตให้เยเมนมีอิสรภาพ แต่การที่อังกฤษยังคงชุมนุมอยู่ทำให้ อิบัน ชาอุด ยังไม่กล้าเข้าโจมตีจังหวัดอื่น ๆ ตามผู้อารเบี้ยและผู้อ่าวเบอร์เซีย ในอิรักมีขบวนการชาตินิยมที่แตกแยกปราบขึ้น ขบวนการนี้มีความผูกพันที่ใกล้ชิด

กับนักชาตินิยมซึ่งเริ่มมากกว่าชาวอิรปัตต์แต่ก็ยังคงแยกกัน ความรู้สึกของนักชาตินิยมอาหรับและของผู้สืบท่องมาที่มีต่อขบวนการชาตินิยมก่อนสงครามเป็นของซีเรีย ปาเลสไตน์ และเลบานอน

สมาคมลับที่เคยมีมาก่อนหลายสมาคมก็ลายเป็นพรรคการเมืองหลายพรรคร่วม เช่น พรรค Decentralization party กลายเป็น Syrian Union party ซึ่งเรียกร้องให้ซีเรียเป็นเอกสารชาติ อัล ฟาตักเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น Arab Independence party ซึ่งต้องการให้ชาวอาหรับมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน พรรคนี้ได้รับความสนับสนุนจากโอลิสของญสเซนท์ชื่อ ไฟซาล (Faisal) ผู้ซึ่งได้พยายามนำกิจกรรมของพรรคนี้ให้ขอบข่ายของรัฐธรรมนูญตามลำดับ

ความเข้าใจที่ขบวนการอาหรับเคยมีต่อบูโรปได้ผิดไปจากเดิมเมื่อพากเข้าพบว่าสัญญาที่กระทำขึ้นระหว่างสองฝ่ายที่จะให้อิสรภาพแก่พากเขานั้นกลับเป็นสิ่งหลอกลวง ประธานาริบดีวิลสันได้พยายามแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนการณ์ของฝรั่งเศสและอังกฤษที่จะตัดแบ่งดินแดนโดยได้ส่งคณะกรรมการเพื่อไปหยั่งดูความต้องการของประชาชน แต่เนื่องจากสัมพันธมิตรอื่นค่วงบادرการกระทำการของคณะกรรมการนี้ วิลสันจึงส่งผู้แทนชาวอเมริกัน 2 คน คือ King – Crane ซึ่งคณะกรรมการชุดนี้มีชื่อว่า King – Crane Commission

การมาถึงของคณะกรรมการดังกล่าวในซีเรียนเดือนมิถุนายน ค.ศ.1919 ได้กระตุ้นนักชาตินิยมซึ่งนำโดยสมาชิกของสมาคมก่อนที่ชื่อ อัล ฟาตัก เพื่อเปิดประชุม General Syrian Congress ในเมืองดามสกัส การประชุมครั้งนี้เรียกร้องให้ซีเรียมีกษัตริย์ปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญ ให้รวมดินแดนจากภูเขาหอร์ชจนถึงพรอมแดนมารเบียและจากเมดิเตอร์เรเนียนไปถึงอิรัก ด้วยความสนับสนุนของนักชาตินิยมเหล่านี้ คณะกรรมการจึงรายงานว่า

ดินแดนที่เกี่ยวข้องด้วยนั้น (ที่อังกฤษและฝรั่งเศสต้องการ) จำกัดมากเกินไป ประชาชนน้อยเกินไป และการรวมกันทางเศรษฐกิจ สภาพภูมิศาสตร์ เชื้อชาติ และภาษาปราภูชัดแจ้งเกินไปที่จะสร้างรัฐที่เป็นเอกสารชาติจึงควรหลีกเลี่ยงการแบ่ง ประเทศก็เป็นอារับอย่างกว้างขวางทั้งทางด้านภาษา วัฒนธรรม ประเพณี และขนบธรรมเนียม นอกจากนั้นยังสามารถตกลงกับ Congress ได้ว่า อิรักจะได้รับเอกสารชาติโดยสมบูรณ์และจะไม่มีสิ่งกีดขวางทางการค้าถูกตั้งขึ้นระหว่างอาหรับทั้ง 2 ชาติ⁶

อย่างไรก็ตามทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสไม่ยอมรับข้อเสนอของคณะกรรมการคิง-เครน ดังนั้น Syrian General Congress จึงเปลี่ยนตัวเองเป็นสภาร่างรัฐธรรมนูญ ประเทศซีเรีย (รวมถึงเลบานอนและปาเลสไตน์) ให้เป็นเอกสาร ลงนามรับรองรัฐบาลที่มีการกระจายอำนาจและเรียกร้องให้อังกฤษและฝรั่งเศสถอนทัพออกไป เอกราชของอิรักก็ถูกประกาศพร้อมด้วยหน่วย

ทางการเมืองและเศรษฐกิจระหว่างทั้ง 2 รัฐก็ถูกตั้งขึ้นตามจุดมุ่งหมาย แต่ภายในเวลาเพียง 1 เดือนก็มีการประชุม San Remo conference และไม่คำนึงถึงการตัดสินใจของสภาพอาหรับ การประชุมครั้งนี้ได้แบ่งดินแดนออกเป็นดินแดนในอันดิของฝรั่งเศสและของอังกฤษ ครั้นเมื่อ รัฐบาลซีเรียของพระเจ้าไฟซาลภายใต้ปฎิเสธที่จะร่วมมือด้วย กองทัพฝรั่งเศสจึงกำจัดนักชาตินิยม และขับไล่พระเจ้าไฟซาลออกจากประเทศ

นโยบายของอังกฤษและฝรั่งเศสต่อนักชาตินิยม

ฝรั่งเศสติดตามใช้นโยบายแบ่งเพื่อรองโดยการสนับสนุนความปรากรณาที่แตกแยก กันของชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในเขตต่าง ๆ มีการแบ่งเล渥องออกเป็นดินแดนที่มีอำนาจของตนเองหลายแห่งขึ้นอยู่กับความแตกต่างทางศาสนา อาหรับที่เป็นสุนนีมุสลิมประกอบด้วย ประชาชนประมาณ 53% ของประชาชนตามเล渥องทั้งหมด มีกลุ่มชาวคริสเตียนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในบริเวณภูเขาเลบานอน กลุ่มชาวมุสลิมอิสลามิกกลุ่มเล็กกว่าตั้งหลักแหล่งตามชายฝั่ง เมดิเตอร์เรเนียนภาคเหนือ (ลัตตาเกีย) กลุ่มชาวครุสอยู่บริเวณเจเบล ดูซ ทางภาคใต้ของเลบานอน กลุ่มชาวเคอร์ดอยู่ที่เจซีราทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของซีเรีย และยังมีกลุ่มเล็กกว่าอื่น ๆ กิจกรรมกระจายตามดินแดนทั้งหมด ระหว่างปี ค.ศ.1920 เลบานอนมีขนาดเป็น 3 เท่า ของเดิม กล่าวคือแบ่งขยายจากจังหวัดคริสเตียนเก่าที่มีอำนาจในตัวเองไปยังรัฐที่รวมถึง มุสลิมเบรุต ตริโปลี ซีดอน เลบานอนภาคใต้แฟ่บ์เพลสและปาเลสไตน์มีประชาชนที่เป็นเชื้อชาติอย่างเด่นชัด และแฟ่บ์เพลสหนาแน่นอุดมสมบูรณ์พร้อมกับประชาชนผสมระหว่าง มุสลิมและกรีกออร์โธดอกอซ์ในเลบานอนเก่าชาวคริสเตียนเป็นชนกลุ่มใหญ่แต่ในรัฐใหม่พวกเขามีจำนวนมากกว่าครึ่ง และดังนั้นจึงขึ้นอยู่กับการคุ้มครองของฝรั่งเศสให้รอดพ้นจากการลุ่งเหล้า ทางการเมืองจากชาวมุสลิมจำนวนมาก รัฐที่มีอำนาจในตัวเองคือ เจเบล ดูซ และ อลาวี ถูกตัดออกจากซีเรียในปี ค.ศ.1921 และ 1922 ตามลำดับ ส่วนที่เหลือของประเทศไทยแบ่งออกเป็นรัฐที่มีอำนาจในตัวเองคือدامัสกัส และอเลปโป ในปี ค.ศ.1920 แต่ต่อมาอีก 5 ปี กิจกรรมเป็นอันเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง

ความพยายามของฝรั่งเศสในการกดดันหรือสร้างความแตกแยกให้กับขบวนการชาตินิยมประสบความสำเร็จน้อยกว่าที่คาดไว้ ทั้งนี้เพราะมีการจลาจลทางกองทหารทั่วไป ในปี ค.ศ.1925 เกิดการปฏิวัติของชาวครุสในซีเรีย ซึ่งแบ่งขยายไปสู่เมืองที่เป็นพื่อนบ้านก่อนที่จะถูกกำจัดและdamัสกัสถูกระดมยิงถึง 2 ครั้ง ผลก็คือประชาชนล้มตายเป็นจำนวนมากพัน

อังกฤษต้องปราบการกบฏตามชายฝั่งในอิรัก เป็นการกบฏเพื่อต่อต้านการตัดสินใจของที่ประชุม San Remo และปาเลสไตน์ก็ถูกเป็นศูนย์กลางของความไม่สงบทางชาตินิยม การต่อต้านคำว่าปาเลสไตน์แมทเดก และการต่อต้านการเรียกร้องของชาวเยวินปาเลสไตน์ กลายเป็นการจลาจล และระหว่างปี ค.ศ.1936 และ 1939 ก็นำไปสู่การกบฏของชาวอาหรับ ขบวนการซีเรียและปาเลสไตน์ดึงเดิมแล้วรวมกันอยู่ในสมาคมมุสลิมคริสเตียนท้องถิ่น ได้เข้าร่วมกับ Syrian General Congress แต่มีอิทธิพลทำลายความเป็นเอกภาพซีเรียของพระเจ้าไฟซาล ชาวอาหรับปาเลสไตน์จึงก่อตั้งกลุ่มนักชาตินิยมของตนเอง

ภายหลังการสิ้นสุดของ Syrian General Congress ก็มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแลกันน้อย ในหมู่ขบวนการชาตินิยมอาหรับ ภายใต้แต่ละประเทศที่ถูกยึดครอบครอง ผู้นำอาหรับเน้นปัญหาท้องถิ่นโดยให้ความคิดเห็นเพียงเล็กน้อยต่อนโยบายทั้งหมด จนกระทั่งเกิดสังคมรากครั้งที่ 2 ได้มีแผนการณ์ทางเศรษฐกิจหรือสังคม ไม่ได้รับความสำคัญในการขอความช่วยเหลือหรือความสนับสนุนสำหรับกลุ่มการเมืองต่าง ๆ ที่ก่อตั้งขึ้น ดังนั้นจึงเหลือแต่เพียงความปราบดารุณ ร่วมกันที่จะกำจัดอังกฤษและฝรั่งเศสออกไปจากดินแดนในเลบานอน แม้ว่ากลุ่มชาวคริสเตียนบางกลุ่มจะมีความเป็นศัตรูเล็กน้อยต่อการนำของฝรั่งเศส แต่พวกเขาก็เป็นชนกลุ่มน้อย⁷

การเริ่มต้นของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับ

การปฏิวัติของอาหรับปาเลสไตน์ในปี ค.ศ.1936 ได้ทำให้มีการผสมผสานนโยบายชาตินิยมเข้าด้วยกันในแนวธรรมดามาเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่สิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 ทั้ง อเมริกาอันดุลกาฬ แห่งประธานส์จอร์เดน และรัฐมนตรีต่างประเทศของอิรักชื่อนายพล นูรี อัล ชาอดี ได้เข้าแทรกแซงนโยบายของอังกฤษในปาเลสไตน์ ในปี ค.ศ.1936 ผู้นำแห่งอิรัก ชาอดีอารเบีย ประธานส์จอร์เดน และเยเมน พยายามหาเครื่องมือสำหรับการกบฏปาเลสไตน์ ในเมืองอาหรับต่าง ๆ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการป้องกันปาเลสไตน์ เช่น คณะกรรมการแห่งความสันติให้ความสนับสนุนด้านการเงิน การประชุมของกลุ่มต่าง ๆ ที่เมืองบกู้ดันในซีเรีย ระหว่างเดือนกันยายน ค.ศ.1937 และในฤดูร้อนปี ค.ศ.1938 Parliamentary Defense Committees ในอียิปต์และซีเรีย ได้ร่วมกับกลุ่มอื่น ๆ เพื่อจัดตั้ง World Interparliamentary Congress of Arab and Muslim Countries for the Defense of Palestine. ในปี ค.ศ.1938 มีการประชุมที่ไครโอล มีผู้เข้าร่วมประชุม 2,500 คน อังกฤษได้แสดงให้อาหรับเห็นการรับรองของตนต่อผลประโยชน์ของอาหรับในปัญหาปาเลสไตน์ กล่าวคืออังกฤษได้เชิญอียิปต์ ประธานส์จอร์เดน เยเมน อิรัก และชาอดีอารเบีย ให้เข้าร่วมการ

ประชุมที่ลอนדוןใน ค.ศ.1939 เป็นการประชุมในเรื่องความพยายามที่จะให้มีการประนีประนอมความแตกแยกระหว่างอาหรับและยิว

ระหว่างสหภาพโลกครั้งที่ 2 ข้อเสนอที่ค่อนข้างเลื่อนลอยสำหรับ “Greater Syria” และสำหรับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของ “fertile crescent” ได้รับการถกเถียงโดยผู้นำอิรัก ซีเรีย และประธานส์จอร์เดน แผนการณ์ทั้ง 2 เพชรญาน้ำกับรูปแบบบางอย่างของสหพันธ์รัฐซีเรีย หรือรัฐอาหรับที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับราชอาณาจักรรายละเอียดที่ทั้งไว้สำหรับอนาคต นาย นูรี อัล ชาอิด นายกรัฐมนตรีของอิรักพูดถึงสันนิบาตอาหรับ คือ การรวมประเทศของเขากับซีเรีย ประเทศอาหรับอื่น ๆ มิได้รวมอยู่ในแผนการณ์นี้ แต่การตระเตรียมได้ถูกกระทำขึ้นเพื่อการมีส่วนร่วมในอนาคตของพวากษา

ความไม่สงบก็ยังคงกระตุ้นให้มีการทำรัฐประหารระหว่างสหภาพ โดย ราชิต อัล กิลاني ในอิรักและโดยนายพล อาร์ชิ อัล มาสิร ในอียิปต์ และไม่ประสบความสำเร็จทั้ง 2 ครั้ง ถึงแม้ว่าความพยายามของทั้ง 2 จะล้มเหลว แต่พวากษากำหนดให้ข้าราชการอังกฤษเกรงกลัวในความรุนแรงเบื้องใต้ อันเกิดจากความไม่พอใจของนักชาตินิยม การยอมรับในความรุนแรงของนักชาตินิยมที่กำลังเติบโตขึ้นได้กระตุ้นให้รัฐมนตรีต่างประเทศ แอนโธนี อีเดน ประกาศในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1941 ว่า อังกฤษตระหนักรว่า

“นักคิดอาหรับจำนวนมากมีความปรารถนาให้ชาวอาหรับมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมากกว่าที่เป็นอยู่ ในการบรรลุถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้ พวากษาหวังในความสนับสนุนของเรา (อังกฤษ) สำหรับข้าพเจ้าดูเหมือนว่า ทั้งธรรมชาติและสิทธิชี้ความผูกพันทางเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมระหว่างประเทศอาหรับทั้งหลาย และความผูกพันทางการเมืองด้วยจะต้องถูกทำให้เข้มแข็งขึ้น รัฐบาลของเราจะให้ความสนับสนุนทุกอย่างต่อแผนการณ์ซึ่งเรียกว่าการร่วมกันทั่วไป”⁸

รัฐบาลอียิปต์ติดตามการนำขึ้นของอีเดน โดยการเจรจา กับผู้นำรัฐบาลอาหรับอื่น ๆ ในการจัดตั้ง League of Arab States ในปี ค.ศ.1945 สันนิบาตอาหรับเป็นการรวมกันอย่างหลวม ๆ ของอียิปต์ ซีเรีย เลบานอน อิรัก ประธานส์จอร์เดน ชาอุดิอาร์เบย์ และเยเมน มิได้เป็นองค์การที่เหนือกว่าชาติ สมาชิกไม่ต้องสละอธิบดีโดยหรือถูกบังคับให้กระทำการใด ๆ นอกจากเสียงที่เป็นเอกฉันท์ ถึงแม้ว่าองค์การจะเป็นเวทีสำหรับการถกเถียงบัญหาอาหรับมากกว่ามีความสำคัญต่อการตัดสินใจ แต่ก็ได้กระตุ้นความมีสติของอาหรับอีก จุดประสงค์สำคัญของสันนิบาต ก็คือทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐที่เป็นสมาชิกเข้มแข็งมากขึ้น ดำเนินนโยบายร่วมกันใน

การป้องกันและการซ่อมบำรุงและอธิปไตยและพิจารณาภารกิจกรรมซึ่งจะเป็นประโยชน์ชั่วคราวและกัน กิจกรรมต่าง ๆ ได้แก่ กิจกรรมด้านการเงินและเศรษฐกิจ การคุณภาพ วัฒนธรรม ความเป็นชาติและการส่งผู้ร้ายข้ามแดน สวัสดิภาพทางสังคม และบัญหาเรื่องสุขภาพ ประเทศต่าง ๆ ที่เข้าร่วมในองค์การนี้ได้แก่ ญี่ปุ่น ลิเบีย ตูนิเซีย แอลจีเรีย โมร็อกโก คูเวต สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนแยemen บาร์เบรี โมริตานี โอมาน กาเตอร์ จีบูติ โซมาเลีย สหรัฐอาหรับ และปาเลสไตน์

การที่อังกฤษมีนโยบายให้ความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างสหกรณ์โลกครั้งที่ 2 ได้ช่วยให้ความร่วมมือระหว่างอาหรับเร็วขึ้น The Middle East Supply Center ถูกตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1941 เพื่อจัดการวางแผนทางด้านเศรษฐกิจของท้องถิ่นในความร่วมมือกับรัฐบาลอาหรับทั้งหลาย ภายหลังสหกรณ์ความร่วมมือกันทางวัฒนธรรม สังคมและเศรษฐกิจท้องถิ่นได้ดำเนินต่อไปโดยผ่านสันติภาพอาหรับ ถึงกระนั้นก็ตามการรวบรวมสมาชิกอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อขัดขวางไซอุนนิสต์ระหว่างสหกรณ์ปาเลสไตน์ก็ต้องล้มเหลวอย่างเห็นได้ชัด นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1948 ในสายตาของนักชาตินิยมอาหรับจำนวนมากเห็นว่าเป็นการเสียชื่อเสียงที่ต้องพ่ายแพ้สหกรณ์ปาเลสไตน์ และความเคลื่อนไหวที่ก้าวร้าวมากกว่าที่มีต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับได้เริ่มมีดั้งเดิมอยู่ nok sann nibat เช่น สันนิบาตมิได้มีบทบาทในการก่อตั้ง UAR

ยุคของการวิเคราะห์ต้นโดยนักวิชาการชาวอาหรับติดตามมาด้วยการสูญเสียฐานะของตนในปาเลสไตน์ ถึงแม้ว่าอาหรับจะได้รับการฝึกฝนแต่ก็ต้องพ่ายแพ้ ตามสายตาของนักชาตินิยมหนุ่มจำนวนมากมองดูว่ากำลังของยิวจะชี้ให้เห็นความอ่อนแอกวิธีของอาหรับซึ่งถูกใช้โดยคนรุ่นเก่าและเป็นข้อบกพร่องขั้นพื้นฐานภายในสังคมอาหรับ ภายในเวลา 10 ปีภายหลังสหกรณ์ ขัยชนะของไซอุนนิสต์มีส่วนโดยทางอ้อมต่อการปฏิวัติชาตินิยมในอียิปต์ จอร์แดน ซีเรีย เลบานอน และอิรัก

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่แพร่หลายและรุนแรงมากที่สุดเกิดขึ้นในอียิปต์ที่ซึ่งการปกครองระบอบเก่าถูกกำจัดโดยสิ้นเชิง ภายใต้การนำของ พันเอก เกมาล อับเดล นัสเซอร์ ความพยายามอย่างมากได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ.1956 เพื่อสร้างสังคมอาหรับใหม่ซึ่งไม่เคยมีความพยายามมาก่อน ด้วยเหตุนี้นัสเซอร์และการปฏิวัติอียิปต์ได้กล่าวเป็นสัญญาลักษณ์ของลัทธิชาตินิยมแบบใหม่ซึ่งมีอุดมการณ์ที่แพร่กระจายไปตลอดตะวันออกอาหรับทั้งหมด สำหรับบางคนแล้วการปฏิวัติอียิปต์ดูเหมือนว่าเป็นการใช้หลักที่ประสบความสำเร็จของอตาเตอร์กิให้เป็นประโยชน์สำหรับอาหรับเป็นครั้งแรก การกระทำและความคิดของนัสเซอร์เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อคนหนุ่มที่มีอุดมคติแบบตะวันตก ดังนั้นบุคคลสำคัญรุ่นแก่ของลัทธิชาตินิยมอาหรับหลายคน

เช่น มุ斯塔法 อัล นาอาน ในอียิปต์ นูรี อัล ชาอิด ในอิรัก บิสราอ่า อัล คูรี ในเลบานอน และ ชูกรี อัล คุวัลลี ในซีเรีย มิได้รับการันตีถืออิทธิพลไป เพราะบุคคลเหล่านี้ขาดการติดต่อกับ อนุชนรุ่นใหม่ เพียงแต่ยุคของการปฏิวัติในอียิปต์เท่านั้นที่ดูเหมือนว่าจะทำให้เกิดความเข้าใจ และส่งเสริมหลักของ การปฏิวัติแบบใหม่ที่น่าพอใจ นัสเซอร์มีชื่อเสียงมากขึ้นเมื่อรัฐบาลของเขามา เป็นรัฐบาลแรกที่กำจัดการปกครองแบบราชบัพติ泰 โดยเห็นว่าเป็นสัญญาลักษณ์ของระบบ ก่อตัวที่มีแต่ความเสื่อมโกรธทางเศรษฐกิจและสังคม นับเป็นครั้งแรกที่มีการเผยแพร่คำวัญ และสัญญาลักษณ์ของลัทธิสังคมนิยมและประชาธิปไตย ตลอดจนโจมตีนายทุนที่กอบโกยผลประโยชน์ เมื่อรัฐบาลของคณะปฏิวัติทำลายแบบอย่างแท้ก่อนทั้งหมด โดยชื่ออาชญากรรม- มิวนิสต์เชกโกสโลวาเกียในปี ค.ศ.1955 ความมีชื่อเสียงของรัฐบาลก็แพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ตลอดโลกอาหาร ภารกิจที่ได้รับการตีความหมายเป็นครั้งแรกว่าเป็นชาติอาหารที่ทำลาย ผู้นิยมลัทธิจักรวรรดินิยมแบบตะวันตก

ระหว่างการประชุมแอฟริกา-เอเชียนที่กรุงบันดุง ต้นปี ค.ศ.1955 นัสเซอร์ได้รับการยกย่องให้เป็นผู้นำพร้อมกับบุคคลอื่น ๆ เช่น เนห์รู และมาเชตุง ภายหลังการประชุมที่บันดุง นัสเซอร์ได้เจรจาปะรอยครั้งกับนายพล ติโต แห่งยูโกสลาเวีย นายกรัฐมนตรี เนห์รู แห่งอินเดีย และผู้นำแอฟริกันคนอื่น ๆ อีกมาก ผู้นำส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นว่าชาวอาหรับเป็นบุคคล ที่มีความสามารถและมีความสำคัญต่อภารกิจของโลก ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.1956 นัสเซอร์ ทำบริษัทคลองสุเอซให้เป็นของรัฐ การกระทำการนี้เป็นจุดสำคัญในการขึ้นมาสู่ความเป็นผู้นำ ของเขามาในปลายเดือนตุลาคม ค.ศ.1956 เมื่ออียิปต์ถูกอิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศส โจมตี นัสเซอร์กับยังเข้มแข็งอยู่ในกองทัพ เมื่อว่าอียิปต์จะได้รับความพ่ายแพ้ทางทหารในแหลมซีไน และที่คลองสุเอซแต่ก็มีชัยชนะทางการทูตโดยนักปฏิวัติ ความชำนาญทางเทคนิคในเวลาต่อมา และการที่ Egyptian Gamal Authority ปฏิบัติงานเกี่ยวกับทางน้ำที่ใช้เดินเรือได้รับการพิจารณา พร้อมกับความภาคภูมิใจแม้แต่โดยผู้นำอาหรับที่ไม่เห็นด้วยกับความทะเยอะทะยานของนัสเซอร์

นัสเซอร์ใช้วิธีการโฆษณาชวนเชื่ออย่างกว้างขวาง จะเห็นได้ว่า คำวัญของลัทธิชาตินิยมใหม่ก็เหมือนกับคำวัญของการปฏิวัติอียิปต์ เช่น ลัทธิสาธารณรัฐนิยม ลัทธิความเป็นกลาง สังคมนิยม และความเป็นอันหนึ่งอันเดียวันของอาหรับ สังคมแบบความร่วมมือกันระหว่างสังคมนิยมประชาธิปไตยของนัสเซอร์พิสูจน์ว่าประสบความสำเร็จใน การยกที่จะป้องกันการเลียนแบบในบรรดาประเทศเพื่อนบ้านทั้งหลาย ปัจจุบันนี้มีพรรคการเมืองอาหรับเพียงเล็กน้อย ที่ไม่สนับสนุนจุดประสงค์แบบเดียวกัน นับตั้งแต่สิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 กลุ่มที่ไม่สนับสนุน เหล่านี้อย่างน้อยก็เรียกร้องที่จะเป็นสังคมนิยมหรือไม่ก็ใช้คำวัญของลัทธิสังคมนิยม

ความพ่ายแพ้ของอียิปต์ จอร์เดน และซีเรีย ในสังคมปี ค.ศ.1967 กับอิสราเอล ได้ทำให้ความมีสติของความเป็นชาติอาหับตื่นตัวขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ชาวปาเลสไตน์ ความเกลียดชังอิสราเอลได้แฝงกระจายจากอาหับตะวันออกข้ามไปยังแอฟริกาเหนือ นักชาตินิยมอาหับหัวรุนแรงตลอดตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือได้รวมมือกันสนับสนุนขบวนการกองโจรปาเลสไตน์ ถึงแม้ว่าขบวนการดังกล่าวจะทำงานแบบใต้ดินแต่ในไม้ข้าก็ถูกเป็นคุ้งแข่งขันของ UAR กำลังของกองโจรเพิ่มมากขึ้นภายในเวลาเพียง 2 ปี และสามารถควบคุมดินแดนตามพร้อมเดินในเลบานอน อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ.1970 พวกรเขาก็ยังไม่สามารถทำลายอิสราเอล ถึงสำคัญที่สุดของขบวนการนี้ก็คือความสามารถในการกระดุนนักชาตินิยมหนุ่มจากไมร์อกโก "ไปจนถึงคูเวต

แผนการณ์สำหรับการรวมกันของโลกอาหับและความร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเห็นได้จากการรวมกันของอียิปต์และซีเรียใน United Arab Republic (UAR) ในปี ค.ศ.1958 ถึงแม้ว่าการตั้ง UAR โดยนัสเซอร์เป็นประชาน เป็นการสร้างความหวังของนักชาตินิยมอาหับแต่การรวมตัวกันก็ล้มเหลวลงมือซึ่งเรียกถอนตัวออกในปี ค.ศ.1961 ในปี ค.ศ.1970 ภายหลังการตายของนัสเซอร์ได้มีความพยายามอีกรั้งหนึ่งเพื่อรวมอียิปต์ (ซึ่งยังคงใช้ชื่อว่า UAR) กับลิเบียและซูดานประเทศเพื่อนบ้าน ส่องประเทศหลังได้เข้าร่วมในสังคมต่อต้านอิสราเอล และได้ยกเลิกการปักครองระบบเก่ามาเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยม ทั้ง ๆ ที่ประเทศอาหับ-แอฟริกา ทั้ง 3 มีความแตกต่างกันในหลายด้านไม่ว่าจะเป็นด้านประชาชน ทรัพยากรและวิถีชีวิต แต่ก็มีความคิดที่จะรวมกันเป็นสหพันธ์รัฐมาก่อน และเมื่อทั้ง 3 ประเทศรวมกันและวางแผนรูปแบบสาธารณรัฐใหม่ ซึ่งเรียกว่า "สาธารณรัฐสังคมนิยม" ได้รับการยอมรับในฐานะผู้มีส่วนร่วมด้วย

จุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของลัทธิชาตินิยมอาหับใหม่ก็คือผู้นำส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความคิดและคำขวัญซึ่งพวกรเขายึดมารจากตะวันตกได้อย่างแท้จริง การรับเอา "ลัทธิสังคมนิยม" และ "ประชาธิปไตย" มาใช้นั้นมีลักษณะผิวเผิน ประธานาธิบดีนัสเซอร์แห่งอียิปต์ได้กล่าวแก่ผู้นำสังคมนิยมอเมริกันที่ชื่อ นอร์แมน โธมัส (Norman Thomas) ในปี ค.ศ.1957 ว่า ประชาธิปไตยจะต้องถูกสร้างขึ้น "มิใช่ในรัฐสภาหรือในคำขวัญเท่านั้น" แต่ "ในชีวิตของประชาชน" นัสเซอร์เชื่อว่าชาวอียิปต์ ยังไม่พร้อมสำหรับประชาธิปไตยแบบตะวันตกเขาย้ำว่าประเทศอียิปต์ต้องการระยะเวลาอันยาวนานของการเปลี่ยนแปลงก่อนที่ประชาชนจะสามารถเชื่อถือในสถาบันรัฐสภาเหมือนกับที่ญาติใช้อยู่ในตะวันตก

ความคิดของนักชาตินิยมอาหารรับก็ยังยากที่จะกำหนดให้แน่นอน นอกจากแนวโน้มทั่วไปที่ซึ่งให้เห็นข้างต้นนี้แล้ว ความไม่เหมือนกันในการตีความหมายและความแตกต่างทางจุดประสงค์ไม่ว่าจะทางด้านเศรษฐกิจ วัฒนธรรมและระดับทางสังคม จึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้อุดมการณ์ชาตินิยมและขบวนการที่จะรวมกันในอนาคตยังไกส์ไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้

ลักษณะชาตินิยมของชาวปาเลสไตน์

ภายหลังสงครามปี ค.ศ.1967 ปาเลสไตน์ได้กลายเป็นจุดรวมของลักษณะชาตินิยมอาหารับปัญหาปาเลสไตน์เป็นเครื่องผูกพันลักษณะชาตินิยมเข้าด้วยกัน การพ่ายแพ้ของอาหารับทำให้ความสนใจของอาหารบั้งหมด (นับจากโมรอกโกไปถึงอาเบอร์เชีย) ในกรณีพิพาทกับอิสราเอลมากขึ้น ผลกระทบจากการที่อิสราเอลโจมตีอียิปต์ ซีเรีย และจอร์แดน ทำให้เกิดการจลาจลในแอลเจียร์และตูนิส ในแอฟริกาเหนือ นับเป็นครั้งแรกที่มีการแสดงออกของการต่อต้านยิวในประเทศต่าง ๆ เช่น โมรอกโก ตูนิเซีย ซึ่งผู้นำของประเทศดังกล่าวถูกมองว่าเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองชนกลุ่มน้อยชาวยิวในประเทศ นับเป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกของชาวอาหารับต่อปาเลสไตน์นั้นลึกซึ้งมาก ระหว่างช่วง 10 ปีต่อมาได้มีการประชุมหลายครั้งซึ่งชาวอาหารับได้เป็นตัวแทนเพื่อถกเถียงปัญหาปาเลสไตน์ เช่น Arab Summit Conference Arab League Assembly หรือ Third World Meeting

ชาวปาเลสไตน์ได้ประสบการณ์ที่ก่อให้เกิดการตั้งตัวใหม่ภายหลังปี ค.ศ.1967 อนุชนรุ่นหนุ่มมีความเข้าใจผู้นำตามประเพณีของตนเองและเข้าใจขบวนการและอุดมคติทางการเมืองภายหลังสงครามปี ค.ศ.1948 ชาวปาเลสไตน์ส่วนใหญ่มีความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับนัสเซอร์ หรือกับองค์การการร่วมมือของอาหารบอื่น ๆ แต่ภายหลังการพ่ายแพ้ในปี ค.ศ.1967 ชาวปาเลสไตน์หันหน้าเข้าสู่ภัยในประเทศและเริ่มก่อตั้งองค์การของตนเอง

แรกที่เดียวมีกลุ่มที่แตกต่างกันประมาณ 12 กลุ่ม ส่วนใหญ่เป็นทหารแต่มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือ “อิสรภาพของปาเลสไตน์” ในปลายปี ค.ศ.1960 องค์การต่าง ๆ ของปาเลสไตน์ลดลงประมาณครึ่งหนึ่ง อย่างไรก็ตามแม้จะยังมีหลายองค์การแต่ก็มีจุดประสงค์เบื้องต้นที่เหมือนกันคือให้ความเป็นอิสระแก่ปาเลสไตน์ และมีจุดมุ่งหมายทางสังคมและการเมืองคล้ายกันกลุ่มที่ใหญ่ที่สุดคือฟາ塔ห์ (Fatah) มีหัวหน้าชื่อ ยัสเซอร์ อาราฟัต (Yassir Arafat) ผู้ได้รับเลือกให้เป็นประธานของ Palestine Liberation Organization (PLO) อุดมคติแรกเริ่มของฟາต้าห์คือมี

แนวโน้มอนุรักษ์นิยมไม่มีจุดมุ่งหมายทางสังคมและเศรษฐกิจ แต่ต่อมาพรรคนี้ก็กลับมีอุดมคติที่มีแนวโน้มเอียงซ้าย ซึ่งคล้ายกับกลุ่มกองโจรอื่น ๆ ที่เข้าร่วมใน PLO

กลุ่มกองโจรที่สำคัญกลุ่มนี้ที่เข้าร่วมกับ PLO ได้แก่ Popular Front for the Liberation of Palestine ซึ่งนำโดย ดร.ยอร์จ ฮาบัช (Dr. George Habash) ซึ่งเป็นชาวคริสเตียนอาหรับและเป็นผู้ก่อตั้งขบวนการชาตินิยมอาหรับ กลุ่ม PFLP ได้เพียงแต่แสร้งหาอิสรภาพของปาเลสไตน์เท่านั้น แต่ยังล้มการปักครองแบบเก่าของอาหรับ โดยพิจารณาว่าการปักครองแบบเก่าเป็นการถอยหลังเข้าคล่องและพ้นสมัยแล้ว

ความแตกต่างในหมู่องค์การกองโจรมีได้อยู่ที่อุดมการณ์แต่เนื่องจากความเป็นศัตรู กันเองหรือความขัดแย้งกันในนโยบายต่าง ๆ เป็นเหตุให้มีการแบ่งแยก บางครั้งพวกเขาก็ใช้กำลังต่อสู้กันซึ่งมีลักษณะคล้ายสงครามกลางเมืองของชาวเลบานอน ในระหว่างปี ค.ศ.1975-1976

PLO ถูกตั้งขึ้นในปี ค.ศ.1964 ณ ที่ประชุมครั้งแรกของ Arab Summit Meeting ในไคราภายในประเทศ ปี ค.ศ.1967 เมื่อ ยัสเซอร์ อาราฟัต ผู้นำของ派阀ที่ได้เป็นประธานของ PLO จึงเริ่มมีแนวความคิดของความเป็นเอกภาพ แต่มักจะมีนโยบายที่ไม่ลงรอยกับประเทศที่เป็นสันนิบาตอาหรับ PLO กล้ายเป็นสิ่งที่มีค่ามากของรัฐบาลปาเลสไตน์ในด้านเดن ฐานะที่สำคัญของ PLO ก็คือ Palestine National Assembly ซึ่งมีการประชุมกันเป็นระยะ ๆ ตามปกติมักจะในไคราเพื่อกำหนดนโยบายทั่วไปสำหรับขบวนการปาเลสไตน์

ขณะที่ลัทธิชาตินิยมอาหรับกำลังแพร่ขยายมากที่สุด ความเปลี่ยนแปลงที่ง่ายที่สุดและความสำคัญที่สุดของลัทธิชาตินิยมตะวันออกกลางสำหรับตะวันตกมีความสำคัญด้วยเช่นกัน และรวมทั้งขบวนการชาตินิยมอื่น ๆ ในตะวันออกกลาง ดังเช่นในตุรกี อิหร่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอิสราเอล¹⁰